

ΦΩΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαιφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—ὁ κ τ ὠ φ ρ ά γ γ α κ α ε ἶ ν α ἰ μ ὀ ν ο .
Γὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δὲ κ α φ ρ ά γ γ α κ α ἰ σ τ ὶ χ ἔ ρ ῆ ἰ .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμῶστου τοσλεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα εἰρημῶν ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κί ὅπως ἀπ'ἔξω θέλει.

Ἐβδομον κ' εἰκοστὸν, μετροῦντες χρόνον
ἔδρευομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐτος χίμα δώδεκα κ' ἔνθακός' ἀνάμα,
ὄλοι τὴν Ἀνορθώσει δέχουσι' στὸ στόμα.

Ἐπτὰ μηνὸς Ἀπρίλη,
γλῶσσι καὶ χρομῶσσι.

Χίλια δύο καὶ διακόσια
καὶ μὰς φεύγουσι μοῦτρα τόσα.

Τῶν τελετῶν ἡ λήξει καὶ πάλιν νέα πληξῆς.

Φ.—Ἀναχωροῦντων, Περικλή, τῶν Ἀνατολιστῶν
καὶ τόσων ἄλλων φίλων μας κί' ἐνθέρμων θαυμαστῶν,
συντελεσθέντων κατ'εὐχὴν
τοσοῦτων γεγονότων,
ἀφηναισσάντων τὴν ψυχὴν
κί' αὐτῶν τῶν ἀλουτρώτων.

Πολλῶν ἀνακοινώσεων
πρεπόντως γενομένων
σὲ χρόνους Ἀνορθώσεων
καρδοτακκιζομένων.

Ἐμφανισθέντων κατ' αὐτὰς
καὶ πάλιν τῶν προγόνων
ὅπως ἴδοῦν τοὺς νικητὰς
ἀθλητικῶν ἀγῶνων.

Ἀπονεμηθέντων πάλιν
τόσων ἔθλων καὶ κοτιῶνων
εἰς τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων
πρὸς χαρὰν ἡμῶν μεγάλην.

Καὶ νηπιῶν θηλαζόντων
στὴν κοίτησταν οἰμωζόντων
καὶ τῶν πάντων θαυμάζόντων
τὰς ἐρρυθμούς των κινήσεις
καὶ τὰς πλαστικὰς ἀσκήσεις.

Ἐξείψνης ἐξορμήσαντος κί' ἐκείνου τοῦ Λευτέρη,
ποῦ πυγμαχῆσαι ζῆρει,
καὶ προκαλοῦντος ἱταμῶς πυγμαχῶντος παλαιούς
στὸν στίβον Ἀνορθώσεως μάλκᾳ περικλειούς.

Κυττάζοντος καὶ τοῦ λαοῦ τὸν Ἀρχικαγκελάριον
πολλὰ παλοῦντα νὰ πηδῆ,
καὶ γύρω του νὰ τραγουδῆ
πλήθος πιστῶν μακαρίων.

Ἀποκομίσαντος καὶ νῦν βραβεῖα καὶ κοτιῶνας
κί' ἐκ τούτων ἀπονείμαντος ὀλίγα καὶ σ' ἐκείνους,
ποῦ πρὸ τῆς Ἀνορθώσεως βουδοὶ γουπετοῦν
καὶ τὴν χειροκροτοῦν.

Συμπαρόντος τοῦ Λευτέρη μὲ τὸν Πρέσβη τῆς Ἀγγλίας
μὲς στοῦ Λάμψα τὴν Μπρετάνια,
καὶ φαγόντων, καθὰ λέγουσι, μέχρι κόρου τῆς κοιλίας
καὶ πίνοντων καὶ σαμπάνια.

Ἐπανθούσης καὶ σὲ τούτων τῆς ἀνθήσεως τὸν τόπον
Ἀνορθώσεως σεμνῆς,
καὶ τῆς Δούγκαν τῆς γυμνῆς
χορευούσης θαυμασίας κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον.

Πρὸς ἐπίσχυσιν μεγάλῃ
παραδόσεων πατριῶν,
χορευθέντων τότε πάλιν
τῶν χορῶν τῶν ἐγχωρίων,
ποῦ καθῆσι μὲ φρίκην εἶδε καὶ μὲ ἄγος ἰερό
νὰ χορευοῦσι κί' ἐκείνου τοῦ Ζαλόγγου τὸν χορὸν
σὸν Βουλζωτιστικῆς ἀρχαίας ἡ κυρίας τοῦ σωματοῦ,
ὅπου τρέγουσι κάθε τόσο μέσα στὴν ὁδὸν Ἐρμού,
καὶ νὰ σφίγγουσι τὰ παιδιὰ των εἰς τὰ στήθη πλαγερὰ
καὶ νὰ πέφτουσι ἀπὸ βράχους τραγουδοῦντας ἰσχυρὰ.

Χορευθέντων και τῶν ἄλλων
τῶν συρτῶν μας και τῶν μάλων,
μά και τοῦ καρσιλαμά,
ποῦ καθεὶς τὸν ἐκτιμᾷ.

Τότ' ἐχόρεψα κι' ἐγὼ μὲ ξεσκοῦρωτο κεφάλι
τὸν χορὸ τὸν Πεντοζάλη,
κι' εἶπα τέτοια λόγια πάλι.

Γειά σας, τοῦ χοροῦ παιδιὰ, γειά σας, Ἑλληνόπουλα,
μὲ χοροὺς ἀεὶ τὴν περνοῦμε,
μὲ χοροὺς ἀεὶ κυβερνοῦμε,
γιὰ νὰ γίνουμε κι' ἡμεῖς εἶδος γουρουνόπουλα.

Ὁ χορὸς καλά κρατεῖ
γιὰ τὸν κάθε μουσαφιρί...
τόσαις μέραις τελετῆ,
τόσαις μέραις πανηγύρι.

Ὁρέ γειά σας μὲ τὸ πένα,
ὄρέ γειά σας μὲ τὸ πάλκα...
μὰ τί φέσταις ὀλοένα,
τί Συνέδρια μεγάλα.

Ὁχ! ἀμάν...ζωὴ και κότα
μὲ τὰ νέα καθεστῶτα.
Γειά σου πάλι, δόλινα μάννα,
ποῦ χαλᾷς πολλῶν τὰ πιάνα,
και σοῦ κάνουν τὰ χατήρια
μόνο μὲ τὰ πανηγύρια.

Ὁρέ γειά σου, νέα πλάσι,
καύχημα τῆς οἰκουμένης,
ποῦ θρηιάμβους προλεικνίσεις
τῆς ζῆρας και τῆς θαλάσσης.

Τῆς Δούγκαν οἱ χοροί, ποῦ κόσμος ἀπορεῖ.

Μές' στοῦ πλοῦτου τὸν καιρὸ
σύρε, Δούγκαν τὸν χορὸ,
και κοντὰ σ' τὴν Ἰσιδώρα
μεστομῶνει κι' ἀχαμνοὶ
τὸν χορὸ νὰ σύρουν τώρα
ὅπως τὸν Ἀδάμ γυμνοί.

Ὁρέ γειά σας... μὰ τί χρόνια!..
κι' ἀεὶ χορευοῦν μὰ χαρὰ
κι' ὅσοι πᾶνε κοῦτσι κοῦτσι.

Ἐξω ρουῖχα, πανταλόνια,
ποῦναι τόσον ὄχληρά,
ἐξω κάλτσα και παπούτσι.

Ἄς ξεγάσωμε κι' ἐκείνους
τοὺς καιροὺς τοὺς ἐπαράτους
τῆς σεμνότητος τῆς πρώτης.

Και σὲ χρόνους χαρμωσύνου
δεγίμα τῆς ἀμῆς τοῦ κράτους
ἔστω μόνον ἡ γυμνότης.

Σύρε, Δούγκαν, τὸν χορὸ...
γιὰ τὴν γύμνια λαχατζοῦ,

δὶα φόρα πέρα πέρα
γιὰ νὰ πέρνωμε κι' ἄερα.

Ὅλοι, παιδιὰ μὲ λύσσα
γυμνοὶ καθ' ἕνα τρέχετε,
μῆτε τὴν ποικαμία
κανεὶς ἀεὶ μὴν ἀνέχεται.

Κι' ὅποιος Ρωμῆος ἰδρῶνει
νὰ βγάλῃ τὸ καρβέλι του,
κι' αὐτοῦ ἀεὶ καμαρώνῃ
ὀλόγυμα τὰ σκέλη του.

Ἀπὸ κλέος προπατόρων
κι' ἀπὸ φρόνημα γυμνοὶ
ἀεὶ χορευοῦμε και πάλι.

Και καθεὶς ἐκ τῶν ρητόρων
παραφόρος ἀεὶ ὁμνῇ
τῆς γυμνότητος τὰ κάλλη.

Νέας δόξης γυμνικῆς
νὰ θρηάωμεν τιμάς,
και τὸ φύλλον τῆς συκῆς
νᾶναι περιττὸν γιὰ μέε.

Και σὲ χρόνους εὐτυχεῖς
ν' ἀνυμνήτ' ἐδῶ κι' ἄλλου
ἡ γυμνότης τῆς ψυχῆς,
ἡ γυμνότης τοῦ μαλαθοῦ.

Ὁ γυμνότητος εἰκόνας!..
τί κορμάκια, τί λαγόνες,
τορνευτὰ καθ' ἕνα μέλη.

Μὰ τί πλάσι, μὰ τί γέναι!..
βλέπω ἔμπρός μου τὸν καθένα
σὰν Ἐρμῆ τοῦ Πραξιτέλη.

Κι' ἐγὼ θέλω μές' στὸν μάλω
ρόλο χορευτοῦ νὰ παίξω,
και τὰ ρουῖχα μου θὰ βγάλω
τ' ἀπὸ μέσα και τὰ πείξω.

Καθεὶς γυμνότης φόρα
κι' ὅλοι γυμνοῦσθε τώρα,
και μὲ γυμνικοὺς χοροὺς και μὲ γυμνικοὺς ἀγῶνας
τῶν Ἑλλήνων ἡ φυλῆ
τοὺς ντυμένους ν' ἀπειλῇ
νὺν, ζεὶ και' στοὺς αἰῶνας.

Και σύ, δρέ Περικλέτο,
ποῦ τοὺς Ρωμῆος οἰκτεῖρες,
αὐτοστιγμῆ γυμνώσου,
και πῆδ' ἀστὸ μπαλέτο,
και βλέπε σὰν Φακίρης
γυμνοὶ τὸν ἀφαλὸ σου.

Τώρα ποῦ βγήκαν πλοῦτοι περισσοί
κι' αἰῶνες ξαναγύρισαν χρυσοί,
γυμνώσου, Περικλέτο μου, και σύ.

Κι' ὅποταν ἀπὸ φόβο γιὰ κανόνι
κανένας φραγκοράπτης δὲν πιστώνῃ,
ὅταν δὲν τρέψ κι' αὐτὸ τὸ φωροτόρι,
τότε κι' ἐκὼν ἀέκων, κακομοίρη,